

Ministerium alene, under hvilket Theatret nærmest hører. — Jeg kan godt forstaae, at det har maattet vække Betænkelse hos Udvalget, at Theatret kan hjælpe sig ved at trække paa andre Rækker og saaledes skaffe sig Midler; jeg erkjender ogsaa, at den Maade, hvorpaa Endringsforslaget nu er stillet, ikke er aldeles ugunstig, men det synes dog at indeholde en Misfjendelse af den Nødvendighed, som er tilstede ved enhver Industrianstalt, nemlig at have en Driftscapital. Jeg seer ikke, hvorledes man kan undgaae at have Penge at disponere over, og det lader sig ikke altid gjøre at ty til Lovgivningsmagtens Bistand i saa Henseende. Jeg kan derfor ikke Andet end erklære, at jeg vilde paabyrde Ministeriet, enten det nu forestaaes af den Eine eller af den Anden, et større Ansvar, end det er muligt for det at gaae ind paa, naar jeg uden Modsigelse vilde tiltræde det foreliggende Endringsforslag. Det maa erindres, at det ikke staaer i Bestyrelsens Magt vilkaarligt at standse Theatrets Virksomhed, thi ligeoverfor Abonnenterne, for ikke at tale om Gageringsforholdene, vilde man derved komme i en uendelig Forlegenhed. Det kan forøvrigt ofte være en god Economie paa engang at stille en større Capital i et Etablissement. Naar f. Ex. et nyt Stykke, hvorom der næres den Forventning, at det vil udøve stor Tiltrækning paa Publicum, skal sættes i Scene, fordrer det ofte Udvekslingen af større Udgifter, medens der kan gaae lang Tid, inden det kan give Indtægter. Den sidste Opera frembyder i saa Henseende et meget godt Exempel. Dens Udførelse har kostet ikke lidet, men det lader ogsaa til, at dens Opførelse i pecuniær Henseende vil blive et meget fordeelagtigt Foretagende. Jeg kan altsaa ikke Andet end paa Enhvers Begne, der skal forestaae Theatrets Bestyrelse, enten umiddelbart eller som Minister, udtale det Ønske, at dette Endringsforslag maa falde bort. Jeg troer heller ikke, at der er Fare for, at den Gjæld, som allerede bestaaer, og som indirecte er erkjendt ved Endringsforslaget, vil blive forøget. — Jeg kan ikke forlade Theatret uden endnu at minde om den overordentlig ugunstige Stilling, hvori det er bragt ved de noksom bekjendte storartede Bygningsforetagender, hvorved det har paa-

draget sig en Gjæld af 203,000 Rd., der forrentes og afbetales med 6 pCt. om Aaret, men det fortjener at bemærkes, at af denne store Gjæld er ikke mindre end 25,000 Rd. afbetalet. Det forekommer mig, at dette i høi Grad tåler til Fordeel for Bestyrelsen, navnlig i de sidste Aar. — Efter Alt, hvad jeg her har tilladt mig at bemærke, kan jeg ikke indsee, at der er Grund til at see Sagen fra en saa overordentlig mørk Side, som Mange gjøre, og jeg tvivler ikke om, at det bevilgede Tilskud i Aar vil være tilstrækkeligt. Der vil ikke i Aar blive Tale om Sædtillæg, og derom vil det saaledes være upraktisk at udtale sig. Jeg skal saaledes meget tilraade, at Endringsforslaget ikke vedtages, men iøvrigt skal jeg henstille dette til det ærede Things Afstemning.

Ischering: Det første Spørgsmaal, her er omtalt, skal jeg kun meget lidt berøre, eftersom den Bemærkning, Udvalget her har tilføjet, kun gaaer ud paa at bringe i Erindring, hvad der allerede bestaaer isorveien. Underviisningsdirecteurposten kan ikke, naar den bliver ledig, besættes af Ministeren, uden at der først har været et Forslag for Thinget derom, og det, her staaer, er ikke Andet end, at erindre enhver Minister om, at denne Besættelse ikke kan foretages uden dette; den omhandlede Bemærkning er altsaa slet ikke Noget, der i ringeste Maade indskrænker Ministerens berettigede Disposition over de Midler, her er Spørgsmaal om.

Jeg kommer nu til Hovedposten, der for Diebliffet foreligger, nemlig Theatret. Vi kende den, vi have hadt den bestandig, og hvad den ærede Minister har meddeelt os, kende vi omtrent Allesammen. Det er paa Lidt nær og med en meget ringe Endring det Samme, som vi have hørt gjentaget hvert Aar i den samme Hensigt og desværre hidtilbogs med altsor stor Nytte, idet det hidtilbogs har bragt Thinget til at vige tilbage fra de Forslag, der kunde bringe en forstandig Ende paa denne Sag. Jeg troer, at Udvalgets Majoritet iaar har fundet den allersimpleste Maade at bringe denne Sag til en forstandig Slutning paa, eftersom det er en Sag, der forstandigvis kun kan sluttet fuldstændigt, naar Regjeringen gjør Forslag om, hvorledes det skal stæe. Det, som